

Subotowicz, Mieczysław

Portret i pochodzenie Waleriana Magniego (1586-1661)

Kwartalnik Historii Nauki i Techniki 33/2, 485-494

1988

Artykuł umieszczony jest w kolekcji cyfrowej Bazhum, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych tworzonej przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego.

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie ze środków specjalnych MNiSW dzięki Wydziałowi Historycznemu Uniwersytetu Warszawskiego.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

Mieczysław Subotowicz
(Lublin)

PORTRET I POCHODZENIE WALERIANA MAGNIEGO 1586—1661

1. Portret

W lipcu 1647 r. Walerian Magni, kapucyn, prefekt i wikariusz apostołski na Polskę, Czechy, Węgry i Niemcy, zademonstrował w obecności króla Władysława IV i jego dworu na Zamku Królewskim w Warszawie eksperyment, który dziś nosi nazwę „doświadczenia Torricelliego”. Tło naukowe i filozoficzne tego eksperymentu, publikacje z nim związane, kontrowersje, jakie zrodził oraz tłumaczenia na język polski najważniejszych prac W. Magniego znajdzie Czytelnik w pracy autora niniejszego komunikatu¹. W pracy tej, autor wykazał, że eksperyment swój wykonał Walerian Magni niezależnie od Torricelliego, który o wykonanym we Florencji w r. 1643 doświadczeniu powiadomił swego dawnego ucznia w Rzymie, Ricciego. W owych czasach była to powszechnie stosowana forma poinformowania świata naukowego o nowym odkryciu. Torricelli poprawnie objaśnił swój eksperyment. Nie „Horror vacui”, ale ciśnienie powietrza atmosferycznego powoduje, że rtęć w rurce zatrzymuje się na określonej wysokości. Wymienione między Torricellim i Riccim listy w roku 1643 nie zostały zaraz ogłoszone drukiem: stało się to dopiero w r. 1663. Ale w świecie naukowym o doświadczeniu Torricelliego było głośno, szczególnie we Włoszech i we Francji. Jeżeli jednak Torricelliemu chodziło o wyjaśnienie zjawiska fizycznego, co zrobił poprawnie, to godnym uwagi rezultatem Waleriana Magniego był sam eksperyment dotyczący próżni, a nie jego interpretacja, obciążona całym balastem ówczesnej, poscholastycznej nauki. Magniemu chodziło bowiem o znalezienie empirycznego dowodu na błędność filozofii Arystotelesa w ogóle,

¹ M. Subotowicz: *Najwcześniejsza drukiem wydana rozprawa o eksperymentalnym dowodzie istnienia próżni*. „Kwartalnik Historii Nauki i Techniki” 1959 nr 4 s. 36—104.

a jej konsekwencji wobec zagadnienia próżni w szczególności. Sprawy te są szczegółowo opisane w pracy ².

Oddając do druku pracę ³, autor miał trudności w znalezieniu jakiegoś portretu W. Magniego. Fotografie portretu dostarczył autorowi w r. 1959 dopiero o. Jerzy Cygan, także kapucyn jak W. Magni. W pracy ⁴ na stronie 90 jest umieszczona ta fotografia, gdzie W. Magni jest pokazany na łożu śmierci.

Podczas zwiedzania Zamku Królewskiego w Warszawie po otrzymaniu nagrody miesięcznika „Problemy” w r. 1985 zauważyłem wśród zbiorów malarstwa portret olejny Maksymiliana Magniego na płótnie o wymiarach 194,5 × 93,5 cm². Imię Maksymiliana otrzymał Magni na chrzcie. Nie koniec na tych osobliwych zdarzeniach, pozostających w kręgu tematyki Waleriana Magniego. Oto w roku bieżącym zjawiał się w Warszawie dr o. Józef Cygan, przebywający od wielu lat w Rzymie i od wielu lat zajmujący się filozofią Waleriana Magniego. Dodatkowe informacje uzyskane od niego pozwalają poszerzyć problematykę pochodzenia Waleriana Magniego o nowe, często kontrowersyjne opinie.

W pracy ⁵ znajduje się załącznik wzięty z rękopisu Alfreda Engelmana: „Die Genealogie der Familie von Magnis”, gdzie autorzy piszą, że rodzina Magni pochodzi z rodziny Magno, z linii Lurago, co „wyklucza jej szwedzkie pochodzenie”, o czym wspominał autor artykułu w „Bibliografii Niemieckiej”, wymienionej w pracach ⁶. Przeczy to wysoce prawdopodobnej geneologii rodu Magnich (Magnusów lub Magnisów) przytoczonej w herbarzu niemieckim Kneschkego ⁷. W pracy ⁸ autor pisze o portrecie Waleriana Magniego na zamku w Warszawie, wspomina, że obraz pochodzi z miejscowości Strażnice (Strassnitz), ze zbiorów hrabiego Antoniego v. Magnis, został z kolei przewieziony do Bożkowa (Eckersdorf), aby ostatecznie znaleźć się w Muzeum Narodowym w Warszawie. Obraz ten widział w Warszawie dawny (przedwojenny) właściciel pałacu i majątku w Bożkowie (Eckersdorf), hrabia dr Ferdynand von Magnis. Muzeum Narodowe wypożyczyło obraz dyrekcji Zamku Królewskiego w Warszawie.

Omawiany obraz został namalowany prawdopodobnie w Pradze w r.

² Tamże.

³ Tamże.

⁴ Tamże.

⁵ *Nicolaus Barsotti aus Luca (Cap.) und Ludwig aus Solice (Cap.): Leben und Taten des Valerian Magni (Cap.)*, Würzburg 1976, wstęp i biografię napisał o. Jerzy Cygan (Cap.); J. Cygan: *Vita prima Valeriani Magni a Nicolao de Lucca et Ludovico de Solica descripta*. „Collectanea Franciscana” 1975 nr 55.

⁶ Tamże.

⁷ E. Kneschke: *Neues allgemeines Deutsches Adels-Lexicon*. Bd. VI, Leipzig, Verlag Degener 1930.

⁸ J. Cygan: dz. cyt.

1624, kiedy Magni miał 38 lat. U dołu obrazu z lewej strony znajduje się napis: „Frater Valerianus de Magnis. Provincialis (Capuccinensium ordinis fratrum minor) aetatis suae annorum 38”. Obraz ten znajduje się obecnie w depozycie na Zamku Królewskim od dnia 03.12.1981, Nr. inw MNW-188129 i Nr. inw. ZKW-351 Dep.

2. Pochodzenie

Jak wspomniano wyżej, obraz Waleriana Magniego pochodzi z Bożkowa k/Kłodzka ze zbiorów hr. Antoniego a ostatnio Ferdynanda v. Magnis. Podobieństwo nazwisk Waleriana Magniego i właściciela portretu jest, jak się okazuje, nieprzypadkowe. Tytuł hrabiowski Czech i Rzeszy Niemieckiej uzyskała rodzina Magnis lub Magni po bitwie pod Białą Górą (1620) w uznaniu dzielnej postawy dwóch braci, Franciszka (Franz) v. Magnis (1620 r.) i Filipa (Philipp) v. Magnis (1623 r.). Każdy z nich uzyskał znaczne nadziały w postaci majątków ziemskich. Hr. Franciszek v. Magnis otrzymał na Morawach majorat Strassnitz (cz. Stražnice). Według herbarzy niemieckich, rodzina Magni należy do starej szlachty szwedzkiej i pochodzi z Gotlandii⁹. Nazwisko: Magni, Magnis czy Magnus oznacza w językach skandynawskich „potęgę”, „siłę” lub „władzę”. Ród ten cieszył się w Szwecji szacunkiem i poważaniem. Johannes Magni, urodzony w 1488, biskup Uppsali, sprzeciwił się zmianie religii dokonanej przez króla Gustawa Wazę.

Wygnany ze Szwecji udał się do Rzymu, gdzie papież mianował go biskupem Mantuy. Zmarł w r. 1541. Dwaj jego bratankowie, którzy mu towarzyszyli na wygnaniu, utworzyli dwie gałęzie rodziny, jedną — włoską, która wygasła w r. 1770, drugą — morawską, której początek dał Łazarz Magni. Przeczy to przytoczonej wcześniej opinii o włoskiej genealogii rodu Magni¹⁰. Jeden z jego synów Konstanty, ożeniony z Oktawią Carcasolla, był ojcem Waleriana Magni (1586—1661), którego braćmi byli wymienieni poprzednio hrabiowie Franciszek i Filip Magni. Hrabia Franciszek, ożeniony z Pergerin v. Perg, zmarł w 1652 r. Był on fundatorem zakładów dla panien, klasztorów i szkół. Nie miał jednak potomków i dlatego majorat Strassnitz (cz. Stražnice) odziedziczył jego brat Filip. Rodzina ta przez zakupy i małżeństwa powiększyła swe posiadłości o nowe dobra i majątki zarówno na Śląsku jak i w Ziemi Kłodzkiej. W końcu w. XVIII lub na początku w. XIX ród Magnich wszedł w posiadanie m. in. miejscowości Eckersdorf, noszącej dziś nazwę Bożków, woj. wałbrzyskie. Miejscowość ta, wieś i majątek, w r. 1890 miała 1941 mieszkańców — katolików. Znajduje się w niej kościół parafialny z XVIII/XIX w. (pierwsza wzmianka w r. 1352), barokowy budynek plebanii, pałac — zamek hrabiów v. Magnis i piękny park, cukrownia, kopalnia węgla kamiennego oraz założona tuż po r. 1790 owczarnia słyn-

⁹ E. Kneschke: dz. cyt.

¹⁰ Zob. przyp. 5.

nych merinosów. Pałac pierwotny w stylu barokowym został zbudowany jako rezydencja hrabiego Aleksandra v. Magnis w latach 1787—1791. Odbudowany po pożarze w 1870 r. został ponownie odremontowany w 1956 r. Obecnie przedstawia on obszerne założenie wielotraktowe, trzykondygnacyjne, z potężną wieżą w narożniku północno-wschodnim, które zachowało w środkowej części pozostałość dawnego założenia barokowego.

Obecnie w pałacu mieści się Technikum Rolnicze. Z tego pałacu pochodzi więc obraz Waleriana Magniego, znajdujący się obecnie na Zamku Królewskim w Warszawie. Nie wiemy, który z hrabiów Magnisów, braci Waleriana Magniego, i kiedy przeniósł ten obraz ze Strażnicy (Strassnitz) do pałacu w Bożkowie (Eckersdorf). Trudno jednak o bardziej właściwe miejsce dla tego portretu stosunkowo młodego Waleriana Magniego niż Zamek Królewski w Warszawie, w którym wielokrotnie przebywał i w którym zaprezentował swój mający w nauce poczesne miejsce eksperyment ze szklaną rurką i rtęcią, aby obalić filozofię Arystotelesa. A jednocześnie można się zastanowić nad przedziwną koleją losów obrazu, który po niszczących wojnach i wielu perypetiach trafił po renowacji do polskiego Muzeum Narodowego, a potem — na Zamek Królewski w Warszawie, jak i nad tym osobliwym zbiegiem okoliczności, że właśnie autor niniejszego komunikatu zauważył ten obraz i mógł wrócić do swej młodzieńczej pracy¹¹ z historii nauki.

3. Krótki życiorys Waleriana Magniego

Rodzina Magnich była dość blisko związana z Polską. Ojciec Maksymiliana (zakonne imię Walerian), Konstantyn Magni był dworzaninem Habsburgów i zajmował się bankowością. Bywał on wcześniej w Polsce podczas elekcji królów polskich w roku 1573 i 1575. Brat Maksymiliana (Waleriana) Magniego, Franciszek, uzyskał tytuł hrabiego po bitwie pod Białą Górą i znaczne dobra na Morawach (majorat Strassnitz-Strażnice). Później został on z ramienia króla polskiego, Władysława IV zarządcą księstwa raciborsko-opolskiego na Śląsku. Żona hrabiego Franciszka Magniego była ochmistrzynią dworu królowej Marii Ludwiki w Warszawie, żony króla Władysława IV. Hr. Franciszek Magni był posłem króla polskiego do Włoch i Austrii. Te rodzinne powiązania ułatwiły późniejszemu kapucynowi, o. Walerianowi Magniemu nie tylko działalność religijną w Polsce, Czechach, na Morawach, Węgrzech i w Niemczech, ale także szeroką działalność społeczno-polityczną.

Nie wiemy w jakich okolicznościach znaleźli się w Mediolanie ojciec Maksymiliana, Konstantyn Magni i jego żona, Oktawia Carcasolla, w r. 1586, kiedy to urodził się ich syn, Maksymilian. Widzieliśmy w poprzednich rozdziałach, że zarówno ojciec Konstantyn jak i dziad Maksy-

¹¹ Zob. przyp. 1.

miliana, Jan mieli ściśle powiązania z Morawami i Czechami. Tam też spędził swoje młode lata Maksymilian Magni, który pod wpływem świętego Wawrzyńca z Brindisi wstąpił 25 marca 1602 roku do zakonu kapucynów (komisariat czesko-austriacki) w Pradze na Hradczanach, otrzymując zakonne imię Waleriana. Po ukończeniu nowicjatu przebywał w klasztorze w Wiedniu. Studia filozofii i teologii rozpoczął w r. 1605 w Pradze. Świecenia diakonatu otrzymał w 1609 roku, zaś święcenia kapłańskie — w 1610 roku. W Pradze Czeskiej zasłynął jako znakomity kaznodzieja w polemikach religijnych, w okresie walki Kościoła z ruchami reformatorskimi. Był zapraszany do Linzu i Wiednia na dwór cesarski, dysputował z hugonotami w Paryżu. Zostaje lektorem filozofii w klasztorze w Wiedniu. Król Zygmunt III wezwał Waleriana do Polski i wysłał go do Rzymu z poselstwem do papieża Pawła V. W roku 1619 Walerian zostaje gwardianinem klasztoru kapucynów w Linzu. Raniony w rozruchach przez protestantów ucieka do prowincji weneckiej. W r. 1622 jedzie do Paryża, w r. 1623 zostaje gwardianem klasztoru w Pradze, zaś w r. 1624 prowincjałem zakonu kapucynów w prowincji czesko-austriackiej. W r. 1626 musiał zrzec się tej godności, gdyż został powołany na misjonarza Kongregacji de Propaganda Fide do prac nad rekatalizacją Czech. Temu powołaniu poświęca następne 35 lat życia, rozszerzając swą działalność prócz Czech na Niemcy, Węgry, Polskę wraz z Gdańskiem. W swej pracy reprezentował interesy ogólnej administracji kościelnej, przez co narażał się w szczególności jezuitom (jak sprawa jurysdykcji arcybiskupa Pragi nad Uniwersytetem Karola, oddanego przez cesarza jezuitom). Zajęcia w Czechach uniemożliwiły Walerianowi przybycie do Polski w r. 1626 na zaproszenie króla Zygmunta III, po uzyskaniu zgody papieża na sprowadzenie kapucynów do Polski. Królewicz Władysław pozostawał w kontakcie listownym z Walerianem, który w 1632 roku zabiegał o poparcie dla Władysława w jego staraniach o tron polski. Będąc w misji od Wallensteina w Rzymie u papieża Urbana VIII, dowiedział się Walerian o zgonie Zygmunta III.

Król Władysław IV zaprosił Waleriana po elekcji do Krakowa, dokąd przybył on w styczniu 1633 roku. Był rzecznikiem tolerancyjnej polityki Kościoła, jako doradca monarchy w sprawach religijnych i politycznych mający pewne wpływy w Kurii Rzymskiej. Bywał w Rzymie jako doradca poselstwa Władysława IV do papieża. W Krakowie przebywał za zgodą papieża w latach 1634—1636. Bierze udział w pertraktacjach pokojowych cesarza Ferdynanda II z Saksonią i Władysława IV ze Szwedami. W tym celu udaje się po przybyciu z Wiednia do Warszawy, a następnie do króla Władysława IV, który przebywa w Gdańsku w grudniu 1635 roku. Na początku 1636 roku odbył dysputę w Gdańsku z pastorem kalwińskim, Bartłomiejem Nigrinem, który w rezultacie nawraca

się na katolicyzm, 1641 r. Dalsze rozmowy między katolikami doszły do skutku przy poparciu króla dopiero w r. 1645 w Toruniu. W roku 1636 Walerian nakłonił Władysława IV do zawarcia małżeństwa z córką cesarza, Cecylią Renatą. Z Gdańska jedzie do Wilna, skąd wyjechał do cesarza w sprawie małżeństwa. Król Władysław IV nawiązał z Wilna korespondencję z Galileuszem, zapewne pod wpływem Waleriana, zwolennika fizyki Galileusza. W sprawach klasztoru kapucynów i rozmów z protestantami i wyższym duchowieństwem Kościoła jedzie Walerian do Pragi, Brna na Morawach, Rzymu, Gorycji i Wiednia, reprezentując często poglądy odmienne niż Kuria Rzymska. W r. 1645 spotkał w Rzymie uczonego francuskiego Marinusa Mersenne'a z którym omawiał problematykę filozoficzną, między innymi — filozofię René Descartesa. W r. 1646 przyjeżdża na stałe do Polski, skierowany jako misjonarz apostołski Kongregacji de Propaganda Fide i zamieszkuje najpierw w Krakowie, potem na prośbę króla w Warszawie. W roku 1646 przybył do Polski brat Waleriana, hrabia Franciszek Magni, mianowany wkrótce zarządcą księstwa raciborsko-opolskiego z ramienia króla Władysława IV, nominacja zapewne nie bez udziału Waleriana Magniego. Tenże hrabia Franciszek Magni był w r. 1647 posłem Władysława IV do cesarza Ferdynanda III, do papieża Innocentego X i do kilku księstw włoskich, stało się to w związku z przygotowywaną wojną przeciwko Turcji, której rzecznikiem miał być o. Walerian Magni. Żona hr. Franciszka Magniego została ochmistrzynią dworu królowej Marii Ludwiki. Rosnące wpływy rodziny Magnich wzbudziły niechęć do faworyzowania cudzoziemców przez króla. Śmierć króla Władysława IV spowodowała odwołanie Waleriana z Gdańska, dokąd się udał dla przygotowania synodu w Warszawie w celach unii prawosławia z katolicyzmem (1648 roku). Jesienią 1648 roku Kongregacja de Propaganda Fide odwołała Magniego do Wiednia. W Europie zachodniej spędza Magni ostatnich 13 lat swego burzliwego i pełnego pasji żywota.

W latach 1646—1648 publikuje szereg traktatów z filozofii i fizyki. Według uczonego czeskiego, St. Sousedika¹², Walerian Magni w swych pracach filozoficznych był prekursorem filozofii transcendentalnej i Emanuela Kanta. Swoje słynne doświadczenia z próżnią przeprowadził Walerian Magni w Warszawie w obecności króla i jego dworu (1647), a także w Gdańsku (1648), być może dzięki poparciu i sugestii jego przyjaciela z Gdańska, Jana Heweliusza, znakomitego astronoma. Niezwykły

¹² S. Sousedik: *Valerianus Magni (1586—1661). Versuch einer Erneuerung der christlichen Philosophie im 17. Jahrhundert*, St. Augustin, Verlag Hans Ritscherz, 1982; tenże: *Valerianus Magni, 1586—1661. Kapitola z kulturnich dějin Čech, 17 století*, Praha, 1986, Vyšehrad.

temperament polemiczny Waleriana Magniego sprawił, że większość jego dzieł i pism posiada także polemiczny charakter. Doświadczenia próżniowe i opublikowanie ich wyników spowodowały wystąpienie przeciwko Walerianowi czołówki intelektualnej Europy z oskarżeniem o plagiat (B. Pascal, M. Mersenne, G. P. Roberval i inni). To samo dotyczy jego dzieł teologicznych i filozoficznych oraz jego słownych wystąpień polemicznych¹³. Do jego adwersarzy naukowych, teologicznych i filozoficznych należeli¹⁴: Jan Brożek z Krakowa Wojciech Kojałowicz i Oskar Krüger z Wilna, Maori — augustinianin włoski z Warszawy, Jan Botsack, pastor z Gdańska, J. A. Komeński z Leszna i Joachim Stegmann z Rarkowa. Występowali przeciwko Magniemu protestanci i teologowie katoliccy z Polski, Holandii, Francji i Niemiec w słynnych dysputach teologicznych i traktatach publikowanych, zarzucając mu nieraz odstępstwa od doktryny Kościoła: Piotr Haberkorn — luteranin, Jan Crocius — kalwin, Jerzy Calixt — luteranin, Jan Rosenthal — jezuita, Jan Sebastian Mitternacht — luteranin¹⁵. Zniesławiany przez jezuitów Walerian broni się, publikując bez zgody Kurii Rzymskiej dziełko „Apologia” contra imposturas iesuitarum” (1660), które posłał papieżowi Aleksandrowi VII i cesarzowi Leopoldowi I. Za tę publikację papież polecił aresztować Waleriana 1 lutego 1661 roku i zamknąć w klasztorze w Wiedniu. Następnie za sprawą jezuitów i Inkwizycji został osadzony w więzieniu publicznym. Dzięki zabiegom na dworze cesarskim bratanka Waleriana Magniego, hr. Franciszka Stefana Magniego, dziedzica majoratu Strassnitz (Strażnice), Walerian zostaje przeniesiony do klasztoru kapucynów w Salzburgu. Stamtąd miał być przeniesiony do Rzymu lub Ferrary. Z Salzburga pisze Walerian listy do papieża, cesarza i przyjaciół. Z polecenia papieża miał Walerian w czerwcu udać się do Rzymu. Był już jednak śmiertelnie chory i 29 lipca 1661 roku umarł w klasztorze w Salzburgu, w którego podziemiach spoczywa po dzień dzisiejszy. Tak skończył żywot zakonnika, teologa, filozofa, uczonego, polityka w skali europejskiej, niezrównanego polemisty i pełnego temperamentu działacza społecznego. Jego inteligencja i przekonania nie pozwoliły pójść na kompromisy z oficjalną doktryną, doprowadziły do więzienia na skutek oskarżeń wszechmocnej Inkwizycji i w rezultacie — do śmierci.

Recenzent: *Andrzej Wróblewski*

Artykuł wpłynął do redakcji w sierpniu 1987 r.

¹³ J. Ochman: *Polemiki Waleriana Magniego (1586—1661)*. Kraków 1978.

¹⁴ J. L. Gadacz: *Słownik polskich kapucynów*. T. 2 (Ł — Z) Wrocław 1986 s. 20—29, hasło *Magni (Magno, Magnus) Maksymilian*, opr. J. Cygan.

¹⁵ Zob. przyp. 13.

С. Суботович

ПОРТРЕТ И ПРОИСХОЖДЕНИЕ ВАЛЕРИЯ МАГНИ (1586—1661)

Сообщение об экспериментальных работах по вакууму Валерия Магни, монаха-капуцина (1586—1661) были представлены в Королевском дворце в Варшаве в июле 1647 года высокодостойной аудитории. Портрет В. Магни в настоящее время находится в Королевском дворце в Варшаве; после второй мировой войны его перенесли из дворца Магни в местности Божков близ Клодзко (предыдущее немецкое название — Экерсдорф из Глатц) в Варшавский Национальный музей. Это событие явилось удобным случаем изучить происхождение рода В. Магни. Этот род происходит из Швеции. Один из представителей этого рода был изгнан в Италию; его племянник нашел два разветвления рода — итальянское и моравское. В. Магни принадлежал ко второму разветвлению. Его, написанный в 1624 году в Праге, портрет в течение последнего века находился в местности Божков близ Клодзко (Экерсдорф из Глатц). Предыдущая судьба этого портрета нам неизвестна. Жизнь В. Магни была описана.

М. Subotowicz

PORTRAIT AND ORIGIN OF VALERY MAGNI (1586—1661)

Informations on the vacuum experiment of Valery Magni, a monk-capuchin (1586—1661), performed at the royal castle in Warsaw in July 1647 before a distinguished audience were presented. From 1981 the portrait of V. Magni is now deposited in Warsaw Royal Castle transferred after the World War II from the palace of the Magnis' count in Bożków by Kłodzko (former German name: Eckersdorf by Glatz) to the Polish National Museum in Warsaw. At this opportunity was reviewed the problem of the origin of V. Magnis' family. This family is of Swedish origin. One of Magnis' family was banished to Italy and his nephews founded two foreign branches of this family: Italian and Moravian ones. V. Magni belongs to the last one. His portrait painted in 1624 in Prague was kept in last century in Bożków by Kłodzko (Eckersdorf by Glatz). We do not know the vicissitudes of this portrait before. The life of Valerianus Magni was described.

Fotografia portretu Waleriana Magniego (1586—1661), wykonanego w Pradze w r. 1624. Portret ten należy do Muzeum Narodowego w Warszawie i znajduje się w depozycie na Zamku Królewskim w Warszawie.

Niniejsza fotografia została wykonana w Pracowni Fotograficznej Zamku Królewskiego przez p. Macieja Bronarskiego w 1987 r.

